

ՆԵՐՈՂԱՄՏՈՒԹԻՒՆԸ

«Եւ թող մեզ զպարտիս մեր,
«Որպէս եւ մեզ թողումք մերոց պարտապանաց» (Մտք. Զ. 12)

Ա.

Այս նոր հազարամեակը, 2000 թուականը Յոբելեան Տարի մը ըլլալով՝ կը կոչուի թողութեան եւ ներման Սր. Տարի, եւ կը գտնուինք նաեւ Մեծ Պահոց աղօթքի եւ ապաշխարութեան շրջանին մէջ:

Ներողամտութիւնը կամ անյիշաչարութիւնը քրիստոնէական գլխաւոր առաքինութիւններէն մէկն է, եւ անոր հիմը եւ կորիզը կը կազմեն: Եթէ մէկը ներելու հոգի չունի՝ չի կրնար ճշմարիտ եւ կատարեալ քրիստոնեայ ըլլալ:

Ահա թէ ինչու, մեր Տիրոջ Քրիստոսի կողմէ մեզի սորվեցուցած տէրունական աղօթքի մէջ, կարեւոր եւ կենսական տեղ կը գրաւէ ներումը, յանգանքներու թողութիւնը: Ապացոյց՝ հացի խնդրանքէն ետքը, անմիջապէս կը յաջորդէ մեր մեղքերու, յանգանքներու թողութեան աղերսը, այսինքն՝ մեր հոգիին սնունդը եւ խաղաղութիւնը:

Արդ՝ ամէն անգամ որ «ՀԱՅՐ ՄԵՐ» կ'արտասանենք՝ կը խոստանանք Տիրոջ թէ՛ մենք ալ պիտի ներենք մեր պարտապաններուն: Այս խոստումը միայն ճրիարար կամ թութակարար կ'ըսենք, թէ ոչ՝ գործօն կերպով: Այս հարցումը ամէն մարդ ինքնիրեն թող հարցնէ եւ ինքզինքն թող սրբագրէ:

Հայր Աստուած իր Միածին Որդւոյն միջոցաւ ներեց համայն մարդկութեան: Այսպէս, Յիսուս խաչի վրայ, արիւնլուալ, ամենադառն կսկծալի ցաւերու, տանջանքներու մէջ՝ կը ներէր զինք խաչողները, հայիոյդները

եւ ծաղրողները, ըսելով. «Հայր, ներէ անոնց, վասն զի չեն գիտեր» թէ ինչ կ'ընեն» (Ղկս. ԻԳ. 34):

Արդարեւ, այս գերագոյն ներումը իր գագաթին, գեներթին հասնելով՝ եզակի պիտի մնայ ամբողջ աշխարհի պատմութեան մէջ:

Բ.

ԳԱՆԻ՞ ԱՆԳԱՄ ՊԵՏԳ Է ՆԵՐԵՆԸ

Անգամ մը Պետրոս ներումի մասին հարց մը տուաւ Յիսուսի. «Տէր, եթէ եղբայրս ինծի դէմ մեղանչէ՝ քանի՞ անգամ ներեմ, մինչեւ եօթն անգամ»: Յիսուս պատասխանեց, «Զեմ ըսեր էեզի թէ մինչեւ եօթն անգամ. այլ եօթանասուն անգամ եօթը» (Մտք. ԺԸ. 21-22):

Ուրեմն՝ պէտք է ներենք 70x7=490 անգամ, ուրիշ խօսելով՝ շատ անգամ, շարունակաբար եւ անաւանանքով: Ասոր համար Յիսուս պատմեց անգութ ծառային առակը: Ժամանակին, թագաւոր մը իր ծառաներէն հաշիւ առնել ուզեց, եւ սկսաւ հաշուեյարդար, ահաւասիկ տասը հազար տաղանդի պարտական մը բերուեցաւ, որ ահագին մեծ գումար մըն էր, մեր այսօրուան դրամով՝ 6 միլիոն ֆրանկ: Բայց այդ պաշտօնեան վճարելու կարողութիւն չունէր, թագաւորը հրաման ըրաւ որ կինը, որդիները եւ անոր բոլոր ունեցած ինչքերը ծախուին, որպէս զի իր ամբողջ պարտքը վճարուի: Իսկ եթէ պարտքը տակաւին չպիտուէր, այն ատեն պարտապանն ալ իբր ստրուկ պիտի վաճառուէր, այն ժամանակի օրէնքին

համաձայն: Պարտապանը բոլորովին յուսահատած՝ իր տիրոջ ռոտերում իյնալով՝ կ'երկրպագեր, կ'աղաչեր, կը պաղատեր եւ կ'ըսէր. «Տէր, համբերէ ինձի եւ ամբողջ պարտքս կը վճարեմ քեզի»: Եւ պարտատէրը խղճամիտ թագաւոր ըլլալով՝ ոչ միայն ամբողջ պարտքը շնորհեց ծառային, այլեւ ազատ արձակեց զինք:

Սակայն այդ ծառան իր տիրոջ մէտ ներողամտութեան ոգին չուներ, այլ ընդհակառակը երբ տեսաւ իր ծառայակիցներէն մէկը որ իրեն միայն հարիւր դահեկան պարտք ուներ, որ չէին գումար մըն էր, այսօրուան դրամով 100 Յր., զայն բռնելով՝ խեղդել կ'ուզէր, կը պոռար, կը կանչէր որ անմիջապէս իրեն վճարէ իր պարտքը: Պարտապանը անոր ռոտը իյնալով՝ կ'աղաչէր եւ կ'ըսէր. «Համբերէ ինձի եւ քեզի կը վճարեմ»: Իսկ ինքը չուզեց, այլ գնաց բանտը դնել տուաւ զայն, մինչեւ որ իր պարտքը վճարէ:

Թագաւորին ծառաները տեսան, անշուշտ, այդ անգութ ծայակիցին անխիղճ արարքը: Գացին եւ ամէնը պատմեցին թագաւորին: Այն ատեն տէրը կանչեց զինք եւ ըսաւ. «Ջար եւ անգութ ծառայ, ես քեզի բոլոր ամբողջ պարտքդ շնորհեցի՝ ինձի աղաչելուդ համար: Իսկ դուն ալ պէտք չէ՞ր ծառայակիցիդ ողորմիլ, ինչպէս որ ես քեզի ողորմեցայ»: Եւ տէրը թարկանալով՝ դահիճներուն յանձնեց զինք մինչեւ որ բոլոր պարտքերը վճարէ:

Եւ Յիսուս կ'եզրակացնէ. «Այսպէս իմ երկնաւոր Հայրս պիտի ընէ ձեզի, եթէ չէ՞ք ներեր իւրաքանչիւրդ իր եղբոր յանցանքները» (Մտք. ԺԸ. 23-25):

Գ.

ՆԵՐՈՂԱՄՏՈՒԹԵԱՆ ՊԱՐԳԵՆԵՆԵՐԸ

Արդարեւ, երբ մարդ մը կը ներէ իր եղբոր յանցանքը, նախ՝ իր հոգիին մէջ անանձնական ուրախութիւն մը կ'ունենայ, որ կարելի չէ մարդկային թառերով բացատրել, որովհետեւ սա երկնային ցնծութիւն մըն է, որ Սուրբ Հոգին միայն կրնայ շնորհել մեզի:

Ներումը զօրութիւն մըն է՝ որ մարդը կ'ազատէ, կը բուժէ, կը հաշտեցնէ եւ կը միացնէ:

Երկրորդ՝ եթէ մենք նախ չենք բնէ մեր պարտապաններուն յանցանքները, մեր աղօթքն ալ լսելի պիտի չըլլայ Աստուծոյ առջեւ: Ասոր համար է որ յանախ կը լսենք կարգ մը մարդոց կողմէ թէ՛ իրենք միշտ կ'աղօթեն, եւ Աստուած իրենց աղօթքը չի լսեր կամ չընդունի, եւլն: Այսպէս գանգատողներուն պէտք է հարցնել թէ՛ «արդեօք իրենք պէտք եղած հոգիով եւ սրտով կ'աղօթեն»: Պօղոս Առաքեալի Տիմոթէոսին ըսած օրինակը փոխ առնելով՝ կ'ըսենք. «Մարտիկը, պսակը չի ստանար եթէ չմարտնչի օրէնքին համաձայն» (Բ. Տիմ. Բ. 5): Այդ օրէնքին պայմանը մեր Տէրը Յիսուս մեզի կ'ըսէ. «Երբ աղօթքի կը կենա՞ք՝ ներեցէ՞ք եթէ մէկուն դէմ բան մը ունի՞ք, որպէս զի ձեր Հայրն ալ որ երկինքն է, ներէ ձեզի՞ ձեր յանցանքները: Իսկ եթէ դուք չէ՞ք ներեր, ձեր Հայրն ալ պիտի չնրէ ձեր յանցանքները» (Մրկ. ԺԱ. 25-26):

Ի դէպ, պէտք է ըսել որ ներելը կամ ներողամիտ ըլլալը, ամէն տեսակ յանցաւորի հանդէպ, շատ ալ դիւրին գործ չէ, անշուշտ, ասոր համար ըսի թէ՛ ներողամտութիւնը մեծ առաքինութիւն մըն է: Միայն ճշմարիտ հաւատացեալ քրիստոնեան կրնայ ունենալ այդ վեհանձնութիւնը: Երբեմն ալ այնպիսի

պարագաներ կան, օրինակի համար, երբ մարդ մը բեզ բարոյապէս եւ նիւթապէս կործանած եւ մոխիրի վրայ նստեցուցած ըլլալ եւ դուն անոր պիտի ներես առանց պայմանի: Սա՝ մարդկային հասկացողութեամբ՝ չափազանց դժուար է, չ'ըսելու համար՝ անկարելի: Բայց այսպիսի պարագային պիտի խնդրենք Քրիստոսէն որ մեզի ներման գորութիւնը շնորհէ: Եւ այն ատեն միայն կրնանք «սիրել մեր բշտամիները, օրհնել մեզ անիծողները, բարիք ընել մեզ ատողներուն, աղօթել անոնց համար որ մեզ կը չարչրկեն եւ կը հալածեն. որպէսզի մեր երկնաւոր Հօր որդիները ըլլանք» (Մտք. Զ. 44-45):

Այն ատեն բոլոր յանցաւորներուն կը նայիս, որպէս թէ քու գաւակդ կամ

եղբայրդ կամ քու մօտիկ հարազատներէն մէկը եղած ըլլար այդ յանցաւորը: Այն ատեն ներողամտութեամբ վեր կ'առնես անոր յանցանքը, եւ ներելով՝ կ'ըսես.- «Միայն ինքը չէ մեղաւորը, իրեն նման ուրիշներ ալ կան, եւ կամ ինքը՝ ոչ առաջին յանցաւորն է, եւ ոչ ալ՝ վերջինը: Այսպիսի արդարացուցիչ պատճառներով կ'ուզես մեղմացնել եւ ներել անոր: Նոյնպէս մենք ալ պէտք է նոյն հոգիով ներենք բոլոր յանցաւորներուն, ինչպէս տէրունական աղօթքին մէջ կը խոստանանք: Այն ատեն է միայն որ մեր երկնաւոր Հայրը պիտի ներէ մեր յանցանքները, ապա՝ պիտի ընդունի մեր աղօթքները եւ պիտի կատարէ մեր խնդրուածքը եւ աղաչանքը:

ՎԱԶԷ Ծ. ՎՐԴ. ԻԳՆԱՏԻՈՍԵԱՆ